

El resultat d'aquestes constants (afany i nou sistema de progressar) són les noves vies obertes i la mització de la dificultat en les anteriors (en la via del Rocaponça, abans calia utilitzar els estreps, ara només s'utilitzen en dos passos. Per la resta la mà s'agafa al clau directament mitjançant un mosquetó).

Algunes de les noves vies són les següents: la de «L'esperó», via inicialment oberta amb escalada artificial, però que actualment es fa ja integralment amb escalada lliure, és a dir, que els claus només són utilitzats per l'assegurança, no per la progressió. Està situada en

el monolit que queda a uns 50 metres al Nord del Rocaponça.

La de «Alapage», una de les més difícils obertes fins ara, encara que només en uns determinats passos. L'ascensió es en lliure, però es d'aquelles en que la temptació d'agafar-se a un clau per progressar es baralla amb l'amor propi dels escaladors que busquen la puresa en les seves ascensions. Medeix uns 40 metres i esta situada al mateix monolit de la «Podrida», a uns 80 metres al Nord-Est del Rocaponça.

La de «L'Agullola» es una interessant via que, cal fer

en dos tirades de 25 metres. Es selectiva, molt aèria i està ben proveïda de claus per assegurar-se. Només l'espalla el tram final en que la roca és un pèl descomposta i el fet de que el descens, igualment que en la «Xemeineia» (abans citada), es imprescindible fer amb rappel. Està situada en el monolit que fronta amb la «Xemeineia», a uns 130 metres a l'Est del Rocaponça.

La del «Peix Fregit», oberta recentment pels companys de Palafrugell. Es una via de dificultat considerable i mantinguda. L'ascensió es espectacular i requereix gran habilitat a l'hora de fer desplaçaments laterals. Medeix uns 35 metres i està situada a la dreta de l'«Alapage».

Aquestes són les vies d'escalada més interessants

que s'han obert fins ara a les que potser s'hauria d'afegir una altra que està començada, però que una curiosa dificultat tècnica va impedir acabar-la.

Totes tenen unes característiques comuns, que són les mateixes de tots els llocs on s'escala aquest tipus de roca granítica de l'època primària (cas de la Pedriza de Manzanares, l'escola d'escalada dels madrilenys). Al estar molt erosionada, no te gaires presses o punts per on agafar-se i per tant l'escalada que es practica es majoritàriament d'adherència. Es més una escalada d'equilibri que de força encara que ambdues coses són absolutament necessàries. La verticalitat de les vies no es a plom i per tant la dificultat no radica en la verticalitat sino en la nuesa de

la roca. L'adherència necessària només s'aconsegueix gràcies a l'estructura superficial de la roca, que presenta un relleu rugos a nivell de milimetres.

Hi han varis projectes immediats de cara a obrir altres vies, vies que prometen ser molt fermes i elegants, demostren que el «massís» del Rocaponça te un gran ventall de possibilitats pels escaladors de les nostres comarques. El que es evident es que, per dret propi s'ha convertit en l'escola d'escalada dels cassanencs, lla-gosterencs, santfeliuencs i palafrugellencs, que sistemàticament i sobretot a la tardor i a la primavera, hi afluïxen, provocant gran aldarull entre la fauna de la contrada que emigra temporalment espantada pels crits i cops de martell.